

≡ Eesti
≡ Kontsert

**Beethoveni
üheksas**

admirals

Eesti Kontserdi hooaja peatoetaja

admirals.group

T 22. APRILL 2025 19.00 Estonia kontserdisaal

K 23. APRILL 2025 19.00 Pärnu kontserdimaja

Beethoveni üheksas

Mirjam Mesak (sopran)

Annely Peebo (metsosopran)

Benjamin Hulett (tenor, Suurbritannia)

Priit Volmer (bass, Rahvusooper Estonia)

Lukas Geniušas (klaver, Leedu)

Eesti Filharmoonia Kammerkoor kontsertmeister Mai Simson

Flandria Sümfooniaorkester kontsertmeister Jan Orawiec

Dirigent **Kristiina Poska**

Ludwig van Beethoven (1770–1827)

**Fantaasia klaverile, vokaalsolistidele,
segakoorile ja orkestrile („Koorifantaasia“) op. 80 (1808)**

Lukas Geniušas (klaver)

Solistid Mirjam Mesak (sopran), Yena Choi (sopran), Annely Peebo (metsosopran), Benjamin Hulett (tenor), Raul Mikson (tenor), Priit Volmer (bass)

V A H E A E G

Sümfoonia nr 9 d-moll op. 125 (1824)

- *Allegro ma non troppo, un poco maestoso*
- *Scherzo: Molto vivace*
- *Adagio molto e cantabile*
- *Presto*

Solistid Mirjam Mesak (sopran), Annely Peebo (metsosopran), Benjamin Hulett (tenor), Priit Volmer (bass)

Kontserdi pikkus koos vaheajaga on 2h.

Tallinna kontserdist teeb otseülekande Klassikaraadio.

Eesti Kontsert produtsent Tuuli Metsoja, assistent Laura Pöldma

Koorifantaasia

Schmeichelnd hold und lieblich klingen
unseres Lebens Harmonien
und dem Schönheitssinn entschwungen
Blumen sich, die ewig blühen.
Fried und Freude gleiten freundlich wie
der Wellen Wechselspiel.
Was sich drängte rauh und feindlich,
ordnet sich zu Hochgefühl.

Wenn der Töne Zauber walten
und des Wortes Weihe spricht,
muß sich Herrliches gestalten,
Nacht und Stürme werden Licht. Äuss're
Ruhe, inn're Wonne herrschen für den
Glücklichen.
Doch der Künste Frühlingssonne läßt
aus beiden Licht entstehn.

Großes, das ins Herz gedrungen,
blüht dann neu und schön empor.
Hat ein Geist sich aufgeschwungen,
hält ihm stets ein Geisterchor.
Nehmt denn hin, ihr schönen Seelen,
froh die Gaben schöner Kunst
Wenn sich Lieb und Kraft vermählen,

Meelitavalt magus on heli
meie elu harmoonias
ja meie ilumeelest kerkivad lilled,
mis igavesti õitsevad.
Rahu ja rõõm liuglevad sõbralikult
nagu lainete ühine mäng.
Kõik, mis oli kuri ja vaenulik,
on muutunud ülevalt rõõmsaks.

Kui muusika lummus valitseb ja räägitakse
pühade sõnadega,
saab osaks imeline tunne,
kus öö ja raju muutuvad helgemaks.
Välimine rahu ja sisemine õndsus
valitsevad õnnelike jaoks.
Ning kogu kevadpäikese sära
laseb valgusel paista mõlemale.

Ülevus, mis on tekkinud südamesse,
õitseb seal uutmoodi kogu oma ilus. Kui
kord üks vaim on tõusnud,
peegeldub talle vastuseks hingede koor.
Siis võta ta vastu, oma ilusa hingega,
rõõmu annab ilus kunst.
Kui armastus ja jõud on ühinenud,
on jumalik arm tulnud inimese peale.

Üheksanda sümfoonia finaal

Rezitativ (Bass)

O Freunde, nicht diese Töne!
sondern laßt uns angenehmere
anstimmen, und freudenvollere.

Bassi retsitatiiv:

Mu sõbrad, need helid ei passi! Laskem
pigem kõlada kaunitel
ja rõõmuküllastel!

AN DIE FREUDE

Text: Friedrich Schiller

Freude, schöner Götterfunken,
Tochter aus Elysium,
wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligtum.
Deine Zauber binden wieder,
was die Mode streng geteilt,
alle Menschen werden Brüder,
wo dein sanfter Flügel weilt.
Wem der große Wurf gelungen,
eines Freundes Freund zu sein,
wer ein holdes Weib errungen,
mische seinen Jubel ein!
Ja, wer auch nur eine Seele
sein nennt auf dem Erdenrund!
Und wer's nie gekonnt, der stehle
weinend sich aus diesem Bund.
Freude trinken alle Wesen
an den Brüsten der Natur,
alle Guten, alle Bösen
folgen ihrer Rosenspur.
Küsse gab sie uns und Reben
einen Freund, geprüft im Tod
Wollust ward dem Wurm gegeben, und
der Cherub steht vor Gott.
Froh wie seine Sonnen fliegen
durch des Himmels prächtigen Plan,
laufet, Brüder, eure Bahn,
freudig, wie ein Held zum Siegen.
Freude, schöner Götterfunken, Tochter
aus Elysium,
wir betreten feuertrunken, Himmlische,
dein Heiligtum.
Deine Zauber binden wieder,
was die Mode streng geteilt,
alle Menschen werden Brüder,
wo dein sanfter Flügel weilt.
Seid umschlungen, Millionen!
Diesen Kuß der ganzen Welt!
Brüder – überm Sternenzelt
muß ein lieber Vater wohnen.
Ihr stürzt nieder, Millionen?
Ahnest du den Schöpfer, Welt?
Such ihn überm Sternenzelt!
Über Sternen muß er wohnen.

OOD RÕÕMULE

Tekst: Friedrich Schiller

Rõõm, Elysioni heldus,
kaunis säde jumalaist,
siseneme, hinges helgus,
taevane, su väravaist.
Mida aeg meis lahku jaotab,
taas su hurmades on koos,
seal, kus õrnu tiibu laotad,
ärkab vendlus inimsoos.
Kes on õnne suutnud kõita,
et sai sõbraks sõbrale,
armastatud naise võita,
asugu me kõrvale.
Jah, kui ühtki hinge teate,
kes teid maa peal omaks peab!
Kui ei tea, siis jätmä peate
nuttes maha meie read.
Rõõmudega heldelt joodab
loodus kõiki olendeid,
iga hea ja õelgi loodab
leida rõõmu roositeid;
rõõm on suudlustes ja viinas,
sõpruses, mis surmas truu;
rõõmsalt roomab vagel liivas,
taevast kiidab inglissuu.
Rõõmsana kui lennul aina
päikesed on taevateil,
vennad, rõõmsail südameil
rännake te võidukaina.
Rõõm, Elysioni heldus,
kaunis säde jumalaist,
siseneme, hinges helgus,
taevane, su väravaist.
Mida aeg meis lahku jaotab,
taas su hurmades on koos,
seal, kus õrnu tiibu laotad,
ärkab vendlus inimsoos.
Miljonid, me arm teid kandku!
Suudlus sulle, suur maailm!
Vennad, kaugeim tähesilm
armsast isast aimu andku!
Miljonid, teid vaomas nähti?
On sul aimu loojast, ilm?
Tähtede suuna silm!
Tema troonib teispool tähti.

„Te küsite, kust ma saan oma ideed. Seda ei oska ma teile kindlalt vastata; need tulevad läbisegi, otseselt, kaudselt – võin neid haarata oma kätega – vabast õhust, metsadest, kus ma jalutan; öövaikusest, varahommikuist, tiivustatuna meeoludest, mida poeet on seadnud sõnadesse, helidest, mis kõlavad, rõkkavad ja tormlevad mu sees, kuni olen need tähendanud üles nootideks.“
– Ludwig van Beethoven

Ludwig van Beethovenit peetakse 18.–19. sajandi vahetuse poliitiliste ja filosoofiliste murrangute muusikaliseks kehastuseks ja arhetüüpseks muusikageeniuseks; tema looming ületab klassitsistliku perioodi lõpujoone ja siseneb 19. sajandi romantismi. Beethoveni muusikalise isiksuse tugevust näitab see, et pärast teda ei olnud muusika enam kunagi endine.

Uue sajandi alguseks oli kolmekümnendatesse eluaastatesse jõudnud Beethoven leidnud oma muusikalise keele ning teinud endale Viinis nime väljapaistva helilooja, pedagoogi ja pianistina. Samal ajal sai ta teadlikuks oma ravimatust kuulmishäirest ning elas läbi raske hingelise kriisi, millele järgnes erakordselt viljakas, nn heroiline loomeperiood (1802–1812) – just siis valmis suurim ja tuntuim osa tema teostest. Nimetatud ajavahemikus esitles helilooja Viinis oma uudisteoseid kahel ulatuslikul autorikontserdil ehk nn akadeemial,

mis toimusid 5. aprillil 1803 ja 22. detsembril 1808.

Eriti mahuka kavaga tuli Beethoven publiku ette oma teisel autorikontserdil, kus kõlasid 5. ja 6. sümfoonia, kontsertaaria „Ah! Perfido“, „Sanctus“ missast C-duur ja 4. klaverikontsert. Selle uhke kontserdi finaalselt soovis autor väärilist lõputeost, mis ühendaks kogu õhtu jooksul esinenud muusikalised ressursid: sooloklaveri, koori, solistid ja orkestri. Nii valmiski spetsiaalselt selleks sündmuseks **fantaasia klaverile, vokaalsolistidele, segakoorile ja orkestrile** (tuntud ka kui „**Koorifantaasia**“) **op. 80**, milles helilooja astus üles ka soolopianisti rollis.

Sellest mälestusväärsest kontserdist on säilinud mitmeid kohalviibijate meenutusi, mille kohaselt kestis see liiga kaua (kokku neli tundi), saal oli kütmata ning kuulajad „kogesid tõe, et head asja ei või olla liiga palju“. Dirigent Ignaz von Seyfried, kes viis eelnevalt läbi proovi (helilooja oli läinud tülli orkestrantidega, kes nõudsid, et autor ei viibiks proovis) kirjutas: „Kui meister tõi välja oma orkestrifantaasia kooriga, mille häälepartiid olid veel märjad, leppis ta minuga omajagu rutakas proovis kokku, et teist variatsiooni tuleb mängida ilma korduseta. Õhtul, olles haaratud oma loomungusse, unustas ta mulle antud juhtnöörid ja kordas esimest osa, samal ajal kui orkester

saatis teist, mis ei kõlanud kokku just meeliülendavalt." Fantaasia ettekanne jäi pooleli ning alustati uuesti otsast peale... Kuna teos oli loodud suure kiiruga, polnud autoril aega klaveripartiid kirja panna – ta improviseeris selle kontserdil (nagu ka 3. klaverikontserdi puhul). Viimistletud partituur valmis alles aasta hiljem, mil Beethoven valmistas teost ette kirjastamiseks. „Koorifantaasia“ ilmus trükis 1810. aastal Londonis ning aasta hiljem Viinis pühendusega Baieri kuningale Maximilian Josephile (pühendus oli lisatud kirjastaja poolt ilma autorilt küsimata).

Koorifantaasia on kombinatsioon fantaasiast sooloklaverile, variatsioonidest laulule (aluseks autori enda 1795. aastal loodud soololaul „Gegenliebe“) ja klaverikontserdist, mis kulmineerub grandioosse ja piduliku lõpuosaga klaverile, koorile ja orkestrile. Teksti tellis Beethoven juba loodud muusikale üsna vahetult enne ettekannet. Poeedi isik on jäänud senini vaidlusaluseks – vastavalt Beethoveni õpilase Karl Czerny andmetele oli selleks Cristoph Kuffner, hilisema Beethoveni uurija Gustav Nottebohm arvates kirjutas teksti aga Georg Friedrich Treitschke, kes 1814. aastal valmistas ette ka lõpliku libreto Beethoveni ooperile „Fidelio“. Fantaasia tekstis võib täheldada sarnasust helilooja 9. sümfoonia kasutatud Schilleri oodiga „An die Freude“ – mõlemad

lähivad mõte kunsti ülevusest; selle kõrval kuulutab teos ette nn rõõmuteemat ka muusikalise materjali poolest. Autor tunnistas samuti kahe teose sugulust: ühes kirjas 1824. aastast, mil tal oli käsil 9. sümfoonia, kirjeldas ta seda projekti kui „sõnade seadmist Schilleri surematule *Lied an die Freude*’le samal kombel nagu tema klaverifantaasias kooriga, ent kaugelt suuremas mastaabis“.

Beethoveni kui monumentaalsete kompositsioonide meistri looming tipneb tema **9. sümfooniaga d-moll op. 125** (1824). Teose loomisprotsess oli pikaldane, ent Beethoveni heliloojanatuurile omaselt lahutaski tal sageli ideede ja visandite staadiumit teose lõplikust valmimisest pikk küpsemisperiood. Varasim kompositsiooniline idee, mis leidis tee 9. sümfooniasse, on pärit 1793. aastast, mil Beethoven Schilleri kunsti suure austajana andis lubaduse panna muusikasse tema ood „Röömule“ („An die Freude“). Schiller kirjutas need kuulsad värsiread 1785. aastal ja publitseeris aasta hiljem ajakirjas Rheinischen Thalia. Luuletus sai tohutult populaarseks, kuna see kehastas valgustusaja idealismi, mis levis läbi Euroopa saksakeelse kultuuriruumi vabamüürlaste ringkondades. Schiller ise oli Dresdenis aktiivne vabamüürlane; tema lähedane sõber ja mõttekaaslane Christian Gottfried Körner pani Schilleri poemi sedamaid muusikasse ja

enne Beethovenit oli seda jõutud teha juba ligi 40 korral. Nagu ilmneb helilooja 1811. aasta sissekandest oma märkmeraamatusse, ei kavatsenud ta küll alul kõnealust teksti integreerida orkestriteosesse, vaid kantaati; otsus liita see oma 9. sümfoonia finaali tekkis alles suurteose valmimise lõppjärgus.

1817. aastal kutsus Londoni Fiharmoniaühing Beethoveni külaskäigule, tellimusega tuua ühes kaks uut sümfooniat. Helilooja ei võtnud küll kutset vastu, ent samast aastast leiab tema märkmeraamatuid ideekavandid sümfooniate paarist, millest üks on koorifinaaliga (tekst kreeka mütoloogiast) ja teine instrumentaalne teos d-moll. Hiljem liitis ta need kaks ideed kokku, kirjutades sümfoonia d-moll koorifinaaliga, mille tekstiks sai Schilleri „Röömule“ heliloojapoolsete täiendustega. Aktiivselt tegeles Beethoven oma viimase sümfoonia komponeerimisega alates 1822. aastast ning partituur valmis 1824. aasta veebruaris. Teos on pühendatud Preisi kuningas Friedrich Wilhelm III-le, kuigi ühest käsikirja koopiast leiab pühenduse Londoni Filharmooniaühingule.

Autor soovis oma uut sümfooniat tuua esiettekandele Berliinis, kuna ta põlgas viinlaste muusikalist maitset – nimelt olid seal tollal au sees itaalia heliloojad eesotsas Rossiniga. Kui Beethoveni sõbrad ja austajad sellest kuulsid, käisid nad

talle tungivalt peale, et ta esitaks seda siiski Viinis – pealegi oli tema viimasest avalikust kontserdist Viinis möödunud juba kümme aastat.

9. sümfoonia esiettekanne toimus 7. mail 1824 Viini Kärtnertortheateris, kus samal kontserdil kõlasid veel avamäng *op.* 124 ja „Missa solemnise“ kolm esimest osa. Kuigi kontserti juhatas sisuliselt teatri kapellmeister Michael Umlauf, jagas Beethoven temaga lava. Kaks aastat tagasi oli Umlauf jälginud helilooja katset dirigeerida oma ooperi „Fidelio“ proovi, mis lõppes kaosega. Sellest kogemusest tulenevalt oli ta instrueerinud lauljad ja pillimehi tollal täiesti kurdistunud heliloojat ignoreerida. Ometi näitas Beethoven iga osa alul temposid, pööras partituurilehekülgi ja lõi takti orkestrile, mida ta ei kuulnud.

Teose liigutavast esiettekandest on mitmete osalejate meenutusi. Viiuldaja Joseph Böhmi ütlust mööda „Beethoven ise dirigeeris, see tähendab, seisis dirigendipuldi ees ja viskles edasi-tagasi nagu hullumeelne. Ühel hetkel sirutus ta täies pikkuses püsti, järgmisel kükitas maha põrandale, ta vehkis käte ja jalgadega, justkui oleks ta tahtnud mängida kõiki pille ja laulda kõiki kooripartiisid. Tegelik juhtimine oli [Umlaufi] kontrolli all; meie, muusikud järgisime üksnes tema taktikeppi.“ Meenutatud on ka seda, et Beethoven olevat jätkanud partituuri lehitsemist ja dirigeerimist veel siis, kui finaali oli lõppenud.

Aldisolist Caroline Unger pööras lõpuks helilooja näoga rahva poole, et autor võiks oma silmaga näha talle osaks saanud entusiastlikku aplausi ja ovatsioone.

9. sümfoonia esiettekannet võib nimetada Beethoveni heliloojakarjääri suurimaks avalikuks triumfiks. Vaatamata vähestele prooviajale, paljude amatööresinejate osalusele ja muusika keerukusele oli publiku vastukaja kontserdile tormiline. Tolle ajastu mainekaim muusikaajakiri Allgemeine musikalische Zeitung kirjutas, et Beethoveni „ammendamatu geenius on näidanud meile uut maailma, ilmutades püha kunsti maagilisi saladusi, mida me polnud kunagi varem kuulnud ega kogenud“. Kuigi kontsert oli menukas, oli see finantsilisest küljest läbikukkumine: olles tasunud teatri üüri, partiide kopeerimiskulud ja palga vokaalsolistidele, oli autori kasu minimaalne. Londonlased, kes olid teose tellijad, kuulsid seda esmakordselt 1825. aasta märtsis.

Mitte kõik ei jaganud Beethoveni suuroopuse suhtes entusiasmi. Näiteks Louis Spohr, üks tollaseid lugupeetavamaid viiuldajaid ja heliloojaid, suhtus küll innustusega oma kolleegi varasemasse loomingusse, ent 9. sümfooniaga tõmbas ta piiri. „Selle kolm esimest osa,“ kirjutas ta, „on vaatamata mõningatele geniaalsuseväljatustele halvemad

kui kõik tema eelnevad kaheksa sümfooniat“ ning finaali leidis ta olevat „nii ebardlik ja maitsetu... et on raske aru saada, kuidas Beethoveni-sarnane geenius võis sellise kirjutada“.

Beethoveni 9. sümfoonia on üks muusikaajaloos enim mõju avaldanud teoseid. Paljud heliloojad, nagu Schubert, Berlioz, Brahms, Wagner, Bruckner ja Mahler, on seisnud silmitsi küsimusega, kuidas üldse pärast sellist teost sümfooniat kirjutada. Teoses on mitmeid ebatavalisi tunnusjooni; uudsusega paistab silma eelkõige finaali – seda tänu poeetilise teksti, solistide ja koori kaasamisele. Õigupoolest pole see muusikaajaloos siiski esmakordne juhtum – kümme aastat enne Beethovenit kasutas koori oma *Schlachtsinfonie*s („Lahingusümfoonia“) viljakas saksa ooperikomponist Peter von Winter (1754–1825). Teine uudne aspekt on finaali vorm: tegemist on justkui omaette minisümfooniaga, nii öelda „sümfooniaga sümfoonias“. Teose esimene osa on ainus Beethoveni sümfooniate avaosadest, millel puudub ekspositsiooni kordus. Skertso ja *Adagio* on oma kohad sümfooniatsükklis vahetanud, nähtavasti sellepärast, et aeglane osa pakub siin teatavat hingetõmmet enne pikka ja emotsionaalset pingutust nõudvat finaali, mis on oma ulatuselt umbes sama pikk kui keskmine Haydni või Mozarti sümfoonia.

Kui Beethoveni hiline loomingustiil on komplitseeritud ja mõnevõrra raskesti hoomatav, siis 9. sümfooniaga pöördub ta tagasi oma „heroilist stiili“ esindava 3., 5. ja 7. sümfoonia poole. Nagu ka viies, on see nn finaalisümfoonia, see tähendab, et kolm esimest osa suubuvad finaali, ning sümfoonia kõiki osi ühendavad sarnased temaatilised sidemed.

Oma 9. sümfooniaga lõi Beethoven teose, mis defineeris uuesti sümfoonia olemuse. Muusikaliste uuenduste kõrval, mis ilmnevad kogu teose kestel, on see ka võimas eetiline avaldus, väljendades helilooja isiklikku filosoofiat ilmekamalt kui kõik muu, mis ta oli komponeerinud.

Evelin Kõrvits

*„Geniušas näib oskavat kõike
paremini kui keegi teine ...“
(Diapason, jaanuar 2019)*

Vene-leedu pianist **Lukas Geniušas** on tõestanud end veenvalt oma põlvkonna ühe põnevaima ja omanäolisema artistina. „Sära ja küpsuse“ poolest kiidetud (The Guardian) klaverikunstnik on saanud kutseid kõige prestiižsematesse saalidesse üle kogu maailma: Londoni Wigmore Hall, Amsterdami Concertgebouw, Pariisi Salle Gaveau ja Louvre'i auditoorium, Milano Verdi-nimeline saal, Moskva konservatooriumi suur saal jt, samuti festivalidele: Gilmore'i klahvpillifestival, La Roque d'Anthéron, Piano aux Jacobins, Ruhri klaverifestival, Schloss-Elmau ja Lockenhausi muusikafestivalid jne.

Lukas Geniušas esineb paljude orkestritega, nende seas Prantsuse Raadio Filharmoniaorkester, Lyoni Rahvusorkester, Tōkyō NHK sümfooniaorkester, Birminghami linna sümfooniaorkester, Stavangeri sümfooniaorkester, Peterburi Filharmoniaorkester, Kremerata Baltica, Vene Rahvusorkester, Toronto sümfooniaorkester ja Varssavi Filharmoniaorkester dirigentide juhatusel, nagu Valeri Gergijev, Mihhail Pletnev, Leonard Slatkin, Charles Dutoit, Andrei Boreiko, Saulius Sondeckis, Antoni Wit ja Rafael Payare, kui nimetada vaid mõnda.

Loomupärase uudishimu ja laialdaste muusikahuvidega Lukas Geniušas avastab repertuaari alates klassikast kuni nüüdisloominguni: Beethoveni klaverikontsertidest Hindemithi „Ludus tonalise“ ja John Adamsini. Suur huvi on tal ka vene heliloojate vastu, nagu Tšaikovski ja Rahmaninov, eriti aga Prokofjev. Ta on ka innukas kammermuusik, kellele meeldib töötada ühtviisi nii kaasaegsete heliloojate uudisteoste kallal kui ka taaselustada harvaesitatavat repertuaari. Need aspektid kajastuvad artisti kõrgelt tunnustatud diskograafias, kuhu kuuluvad teosed heliloojatelt, nagu Beethoven, Brahms, Rahmaninov (kõik prelüüdid); Chopin (etüüdid *op.* 10 ja 25); samuti kammermuusika salvestised (Ravel, Stravinski, Desjatnikov, Šostakovitš ja Tšaikovski koos Aylen Pritchini ja Aleksandr Buzloviga plaadifirmale Melodija). Tema esimene salvestis kaubamärgi all MIRARE (Prokofjevi sonaadid) pälvis Choc de Classica ja aasta kammermuusika albumi tiitli (2019) ajakirjalt Diapason. Pianisti teine album oli pühendatud Chopinile (sonaat nr 3 ja valik masurkasid) ning viimane pealkirjaga „Chants populaires“ Desjatnikovile, Bartókile ja Tšaikovskile.

1990. aastal Moskvast sündinud Lukas Geniušas lõpetas 2008. aastal Moskva Chopini Muusikakolledži. Ta on mitme maineka rahvusvahelise konkursi laureaat, neist silmapaistvamana nii 2015. aasta

Lukas Geniušas
Foto: Anna Chobotova

Moskva Tšaikovski konkursi kui ka 2010. aasta rahvusvahelise Chopini konkursi hõbemedali võitja.

Alates 2015. aastast on Lukas Geniušas esindusartist Torontos tegutsevas filantroopiaprojektis „Looking at the stars“, mille eesmärk on viia klassikaline muusika asutustesse ja organisatsioonidesse (nagu vanglad, haiglad ja varjupaigad), kus inimestel ei pruugi olla võimalust seda kogeda traditsioonilises keskkonnas.

Mirjam Mesak
Foto: Wilfried-Hosl

Mirjam Mesak (sopran) on Baieri Riigiooperi laulja, kes on jätnud unustamatu mulje rollidega Jolantast Musettani. 2022. aasta septembris mängis ta peaosa Axel Ranischi filmis „Armunud Orphea“, mis esilinastus Baieri Riigiooperis, tõestades, et tal pole mitte ainult „väljapaistev hääl“ (Crescendo), vaid ta on ka osav näitleja. Seejärel linastus film kõikjal Saksamaa kinodes.

Hooaeg 2023/24 tähistas lauljanna jaoks mitmeid põnevaid debüüte. Ta lisas oma repertuaari Baieri Riigiooperi egiidi all Ksenja rolli (Mussorgski „Boriss Godunov“) ja tegi debüüdi Taani Kuninglikus Ooperis Miikali osatäitjana Händeli

oratooriumis „Saul“, mille lavastas Barrie Kosky. Lisaks kordas ta Münchenis Musetta rolli (Puccini „Boheem“) ja Leedi Macbethi õuedaami osa (Verdi „Macbeth“), ning laulis Šostakovitši ooperis „Nina“ Kirill Serebrennikovi lavastuses Vladimir Jurowski juhatusel, Verdi „Trubaduuris“ Antonino Fogliani käe all ja Wagneri „Parsifalis“, mida dirigeeris Adam Fischer.

Eestis esineb Mirjam regulaarselt Rahvusooper Estonia, Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri ja Vanemuise sümfooniaorkestriga. Hooajal 2023/24 naasis ta Tallinnasse, et astuda üles solistina Mahleri 2. sümfoonia koos ERSOga maestro Neeme Järvi käe all. Eesti esimese professionaalse helilooja ja organisti Rudolf Tobiase 150. sünniaastapäeva tähistamisel soleeris ta Eesti Filharmoonia Kammerkoori ja Tallinna Kammerorkestri ees Tõnu Kaljuste juhatusel oratooriumis „Joonas“.

Hooajal 2022/23 debüteeris Mirjam Mesak Münchenis Oscarina Johannes Erathi Verdi „Maskiballi“ uulavastuses Ivan Repušići käe all. Ta tegi kaasa ka Weberi „Nõidküti“ Änncheni osas Lothar Koenigsi dirigeerimisel ning kehastas rolle, nagu Tebaldo (Verdi „Don Carlo“, dir Andrea Battistoni), Anna (Verdi „Nabucco“, dir Daniele Rustioni), Esimene puuhaldjas (Dvořák „Näkingeid“, dir Henrik Nánási) ning kordas varasemaid rolle,

sh Janáčeki ooperis „Väike kaval rebane“ Mirga Gražinytė-Tyla käe all ja Verdi „Boheemis“ Juraj Valčuha dirigeerimisel. Samuti osales Mirjam edukalt maestro Marek Janowski lõppkontsertidel Dresdneri Filharmoonikute muusikajuhina.

Müncheni Ooperistuudios töötamise ajal on ta jätnud endast kustumatu mulje eelkõige nimiosatäitjana Tšaikovski ooperis „Jolanta“, aga ka Freia (Wagneri „Reini kuld“), Nella (Puccini „Gianni Schicchi“) ja Kastehaldja (Humperdincki „Hans ja Grete“) rollides.

Mirjam Mesak on lõpetanud kiitusega Guildhalli Muusika- ja Draamakooli, kus ta õppis prof Rudolf Piernay juhendamisel. Ta on esinenud solistina mitmetes Londoni tuntud kontserdisaalides, nende seas Barbican Hall, Wigmore Hall ja Milton Courti kontserdisaal (mh Londoni Sümfooniaorkestri festivali „This is Rattle“ raames). 2019. aastal pälvis ta Baieri kunstipreemia etenduskunstide kategoorias (Bayerische Kunstförderpreis in Der Sparte Darstellende Kunst).

Annelly Peebo (metsosopran) on lõpetanud Viljandi Lastemuusikakooli klaveri- ja Tallinna Muusikakeskkooli koorijuhtimise erialal. Õpingud jätkusid Viini Muusika- ja Esituskunstide Ülikoolis soololaulu alal prof Gerhard Kahry juures ning Kurt Equiluzi *Lied*-i ja Kurt Malmi ooperiklassis.

Annelly Peebo
Foto: Krõõt Tarkmeel

1997. aastal debüteeris ta Viini Riigiooperis Verdi ooperis „Rigoletto“ ning võeti samal aastal Viini Rahvaooperi koosseisu, kus ta töötas 2005. aastani, ent jätkab nendega tihedat koostööd tänase päevani. Nõutud solistina on ta laulnud paljudes maailma nimekates ooperimajades: La Scala (Milano), Opera Bastille (Pariis), Riiklik Etenduskunstide Keskus (Peking), Teatro Massimo (Palermo), Teatro San Carlo (Napoli), Teatro Carlo Felice (Genova), Teatro Regio (Torino), Soome Rahvusooper jpt ning olulistel festivalidel (sh Festival Aix-en-Provence).

Benjamin Hulett

Foto: Helena Cooke

Annely Peebo repertuaari kuuluvad kaalukad metsosoprani rollid, nagu Carmen, Angelina, Rosina, Dorabella, Idamante, Donna Elvira, Cherubino, Octavian, Komponist ja Fricka ja Hans. Samuti meeldib talle kaasa teha operettides, näiteks on ta kehastanud Orlofsky osa (Johann Straussi „Nahkhiir“), Sylva Varescu rolli (Kálmáni „Mustlasprintsess“) ja nimitegelast Franz von Suppé operetis „Boccaccio“.

Lauljanna kontsertrepertuaaris on suurvorme ja laulutsükleid barokist romantismiajastuni. 2003. aastal laulis ta Vatikanis Beethoveni 9. sümfoonia ettekandel, mis oli pühendatud paavst Johannes Paulus II ametissepühitsemise

25. aastapäevale. Kõrghetkede hulka kuuluvad ka ülesastumine kontserdil „Jõulud Viinis“ (2006) koos Juan Diego Florezi ja Grace Bumbryga ning esinemised Andrea Bocelli (2003) ja José Carrerasega (2013) vabaõhu galakontsertidel Tallinnas. Peebo on tõestanud oma lavatalenti ka teistes žanrites: ta mängis peaosa mitmeid auhindu võitnud muusikafilmis „Les Lecons Ténébres“ ja on olnud Eurovisiooni lauluvõistluse üks juhtidest TV otsesaates Tallinnas (2002).

Ta on teinud koostööd paljude tipplavastajatega, nagu Franco Zeffirelli, Giorgio Strehler, Michael Hampe, Philippe Arlaud, Robert Carsen, Dario Fo ja Stéphane Braunschweig ning dirigentidega, nagu Georges Prêtre, Rafael Frühbeck de Burgos, Neeme ja Paavo Järvi, *Sir* Neville Marriner, Claudio Abbado, Riccardo Chailly, Fabio Luisi, Plácido Domingo ja Thomas Hengelbrock.

Kõrgelt hinnatud barokkmusika interpreteerija ning kontsertlauljana on Peebo musitseerinud teiste hulgas Tökyō ja Osaka filharmooniaorkestrite ning Torino RAI sümfooniaorkestriga. Ta tunneb end koduselt maailma kuulsaimates kontserdisaalides: Pariisi La Salle Pleyel, Londoni Barbican Hall, Berliini Filharmoonia, Leipzigi Gewanhaus, Viini Musikverein ja Konzerthaus jt.

Benjamin Hulett (tenor) õppis Oxfordi New College'is ning Guildhalli Muusika- ja Draamakoolis. Ta on laulnud Londoni Kuninglikus Ooperimajas, Hamburgi, Baieri ja Saksa Riigiooperis, Viini, Lille'i Lyoni ja Madridi ooperiteatrites ning Glyndebourne'i, Salzburgi, Edinburghi ja Baden-Badeni festivalidel. Kontsertlauljana on Hulett astunud üles Los Angelese Filharmoonikute ja Bostoni Sümfooniaorkestriga Charles Dutoit' juhatusel, Montreali Sümfooniaorkestriga Kent Nagano dirigeerimisel; Salzburgi Mozarti nädalal Ivor Boltoni käe all; Valgustusajastu Orkestriga John Wilsoni juhatusel ning Berliini Filharmoonikutega Sir Simon Rattle'i, Sir Roger Norringtoni, Emmanuelle Haïmi, Trevor Pinnocki, Christopher Hogwoodi ja Vladimir Jurowski dirigeerimisel. Ta on andnud soolokontserte Londoni Wigmore Hallis ning Aldeburghi, Buxtoni, Oxfordi ja Leedsi *Lied*'i festivalidel. Tema arvukad salvestised on pälvinud nominatsioone (Grammy) ning auhindu ajakirjadelt BBC Music Magazine, Gramophone, L'Orfée ja Diapason.

Priit Volmer lõpetas 2000. aastal Heino Elleri nimelise Tartu Muusikakooli Henn Pai lauluklassis. Aastatel 2000–2004 õppis ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias professorite Virgilijus Noreika, Matti Pelo ja Jaakko Ryhäneni

Priit Volmer

Foto: Rahvusooper Estonia

juhendamisel. Alates 2004. aastast jätkusid samas magistriõpingud prof Jaakko Ryhäneni juures. 1998–2000 laulis ta Vanemuise teatri ooperikooris ja 2000–2004 Rahvusooper Estonia ooperikooris, aastast 2004 on ta Rahvusooper Estonia solist. Aastatel 2013–2017 laulis Priit Volmer Bonni Ooperis.

Priit Volmerile on omistatud I preemia Mart Saare laulude parima interpretatsiooni eest Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia laulukonkursil (2002), Harjumaa teatripreemia Leporello rolli eest Mozarti „Don Giovanni“ (2005), Marje ja Kuldar Singi nimeline noore laulja preemia (2008), Rahvusooper Estonia kolleegipreemia (2008),

Estonia Seltsi fondi Tiit Kuusiku nimeline auhind (2009) ja SEB publikupreemia (2013, 2017). Aastal 2008 oli ta Richard Wagneri Ühingu stipendiaat. 2021. aastal pälvis Priit Volmer Eesti teatri muusikaauhinna nimirolli eest Donizetti ooperis „Don Pasquale“.

2024. aastal pälvis Priit Volmer Georg Otsa nimelise muusikateatri auhinna vokaalse virtuoossuse ja meisterliku interpretatsiooni eest erinevates rollides: Eichmann (Tüüri „Wallenberg“), Kolonel Pickering (Loewe'i „Minu veetlev leedi“), Kuningas Marke („Tristan ja Isolde“), Don Alfonso (Mozarti „Cosi fan tutte“), Mephistopheles (Gounod' „Faust“), Cervantes ja Don Quixote (Leigh' „Mees La Manchast“), Daland (Wagneri „Lendav hollandlane“, isa Laurent (Gounod' „Romeo ja Julia“), Sarastro (Mozarti „Võluflööt“), Heinrich der Vogler (Wagneri „Lohengrin“), Arkel (Debussy „Pelléas et Mélisande“), Manfred MIM (Manfred MIMi ooperis „Eesti ajalugu. Ehmatusest sündinud rahvas“), Jürka (Varrese „Põrgupõhja uus Vanapagan“), Rocco (Beethoveni „Fidelio“ Bonni Ooperis) jt.

Eesti Filharmoonia Kammerkoor

(EFK) on kujunenud üheks tuntumaks Eesti muusikakollektiiviks maailmas. EFK asutas 1981. aastal Tõnu Kaljuste, kes oli koori kunstiline juht ja peadirigent kaksikümne aastat. Aastail 2001–2007 jätkas tema tööd Paul Hillier, 2008–2013 Daniel Reuss ning 2014–2021 Kaspars Putniņš. Alates 2021. aasta augustist on koori kunstiline juht taas Tõnu Kaljuste.

Koori repertuaar ulatub gregooriuse laulust kuni 21. sajandi muusikani. Eriline koht on selles juba aastaid olnud eesti heliloojate loomingul (Pärt, Tormis, Tüür, Grigorjeva, Tulev, Kõrvits, Tulse) ja selle tutvustamisel maailmas. Hooaja jooksul annab koor 60–70 kontserti nii kodu- kui ka välismaal.

EFK on teinud koostööd paljude väljapaistvate dirigentide ja orkestritega: Claudio Abbado, Helmuth Rilling, Eric Ericson, Iván Fischer, Neeme Järvi, Paavo Järvi, Andrew Lawrence-King, Olari Elts, Roland Böer, Lars Ulrik Mortensen, Frieder Bernius, Louis Langrée, Stephen Layton, Marc Minkowski, Christoph Poppen, Sir Colin Davis, Paul McCreesh, Andrés Orozco-Estrada, Anu Tali, Kristiina Poska, Mirga Gražinytė-Tyla, Peter Phillips, Gustavo Dudamel, Sir Simon Rattle jt; Norra, Austraalia, Leedu, Praha ja Stuttgardi kammerorkestrid; Londoni Sümfooniaorkester, Mahleri Kammerorkester, Iisraeli Filharmooniaorkester,

Berliini Ringhäälingu orkester, Concerto Copenhagen, Salzburg Camerata, Les Musiciens du Louvre-Grenoble, Stuttgardi Filharmooniaorkester, BBC Walesi orkester, Baseli kammerorkester, Philip Glass Ensemble, Flandria Sümfooniaorkester, Frankfurdi Raadio Sümfooniaorkester, Sarasota orkester, Hong Kong Sinfonietta, Los Angelese Filharmoonikud ning Eesti Riiklik Sümfooniaorkester ja Tallinna Kammerorkester.

Koori on kutsutud esinema paljudele mainekatele festivalidele ja kuulsatesse kontserdipaikadesse kogu maailmas, nt BBC Proms, Salzburgi Mozartwoche, Abu Goshi muusikafestival, Hongkongi kunstide festival, Bergeni rahvusvaheline festival, Salzburgi festival, Mozartwoche, Edinburghi rahvusvaheline festival, Vale of Glamorgan, Mehhiko Cervantino festival, Aix-en-Provence'i festival, Schleswig-Holsteini muusikafestival, Viini Kontserdimaja, Sydney Ooperimaja, Amsterdami Muziekgebouw, Pariisi Filharmoonia, Versailles' Kuninglik Ooper, Barcelona Palau Musica, Londoni LSO St Luke's, Singapuri Esplanade'i Kontserdimaja, Londoni Barbicani Keskus, Brüsseli Flagey Kontserdimaja, Hamburgi Elbphilharmonie, Washingtoni Kennedy Keskus, New Yorgi Lincolni Keskus ja Carnegie Hall, Los Angelese Walt Disney Kontserdimaja jt.

Stabiilset kõrgtaset näitavad koori salvestised, mida on välja antud üle 80 koostöös mainekate plaadifirmadega, nagu ECM, Harmonia Mundi, Ondine ja BIS Records. Need on võitnud erinevaid auhindu, sh kaks Grammyt: dirigent Paul Hillieriga „Arvo Pärt. Da Pacem“ (Harmonia Mundi, 2007) ja dirigent Tõnu Kaljustega „Arvo Pärt. Adam's Lament“ (ECM, 2014). Kokku on EFK salvestisi esitatud Grammy'le 16 korral. Koori plaadistusi ehivad veel teisedki auhinnad, sh Gramophone'i preemia, Diapason d'Or, Preis der Deutschen Schallplattenkritik, de Choc de l'Année Classica, Prix Caecilia jne.

2020. aastal valis BBC muusikaajakiri Classical Music Eesti Filharmoonia Kammerkoori kümne parima koori hulka maailmas ning 2024. aastal kuulus kammerkoor Suurbritannias tegutseva klassikalise muusika raadiojaama Classic FM edetabelis samuti kümne parima koori hulka maailmas.

Eesti Filharmoonia Kammerkoor

Koormeister Mai Simson

Sopran:

Yena Choi, Mirell Jakobson,
Eleri-Kristel Kuimet, Annika Lõhmus,
Kristine Muldma, Marie Roos,
Laura Štoma, Maris Iloson,
Ingrit Malleus, Yumiko Matsuyama,
Birke Elisabeth Jakobson

Alt:

Maarja Helstein, Ave Hännikäinen,
Annely Leinberg, Kristel Marand,
Marianne Pärna, Anni Marie Rea,
Cätly Talvik, Rita Pajumaa,
Eleriin Müüripeal, Aule Urb

Tenor:

Danila Frantou, Kaido Janke, Raul
Mikson, Miguel Gonçalves Silva,
Kaarel Telgmaa, Toomas Tohter,
Danny Zhizhong Xie, Johan Kütt,
Taavi Niinimaa, Ilmari Pirttilä

Bass:

Geir Luht, Kristjan-Jaanek Mölder,
Kim Sargsyan, Aarne Talvik, Henry
Tiisma, Siim Valdmets, Rainer Vilu,
John Mathre, Stijn Claerhoudt,
Markus Yli-Jokipii

Yena Choi (sopran), kes on tuntud oma puhta ja kõlava hääle poolest, alustas lauluõpinguid oma kodumaal Lõuna-Koreas Incheoni Kunstigümnaasiumis Myung-Sung Hani juhendamisel ja lõpetas 2018. aastal Souli Riikliku Ülikooli muusikakolledži laulu erialal bakalaureusekraadiga. Ülikooli ajal esines Yena Choi solistina kirikutes ja juhendas lastekoori.

Pärast magistriõpinguid Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias tegi ta Eestis debüüdi Beethoveni missa C-duur sopranisolistina Tõnu Kaljuste juhatusel. See sai lävepakuks tema edukale rahvusvahelisele karjäärile koostöös Kaljuste ja mitmete orkestritega. Tuntust on toonud talle ka vanamuusika esitused, sh ansambliga Floridante (Couperin), Tallinna Kammerorkestriga (Bachi, Pergolesi ja Vivaldi) ja Concerto Copenhageniga (Händel). Tema repertuaari kuuluvad ka klassikalised suurvormid ja uuem muusika (Sumera, Zemlinsky, Vivier), mis on kinnitanud tema mainet laia ampluaaga solistina.

Yena Choi on üles astunud solistina Flandria Sümfooniaorkestri ees Kristiina Poska juhatusel ning käinud ringreisidel Prantsusmaal, Belgias, Hollandis ja Suurbritannias. Suurt tähelepanu

on ta oma mitmekülgisusega pälvinud Baltimaades, kus ta on esinenud mainekatel festivalidel, sealhulgas Eesti Muusika Päevad ja Läänemere festival. Tema muusikalisi saavutusi kinnitavad konkursivõidud (Virtuoso International Music Competition ja Mart Saare nimeline lauljate konkurss).

Raul Mikson (tenor) alustas muusikuteed Viljandi Muusikakoolis. Aastatel 1994–2004 tegutses ta laulja ja solistina Eesti Rahvusmeeskooris ning õppis laulmist Tiiu Levaldi juures. Alates 2004. aastast kuulub ta Eesti Filharmoonia Kammerkoori koosseisu. Raul Mikson on laulnud ka Kuninglikus Kvintetis, vokaalansamblis Vox Clamantis ja Pariisi Gregoriaani Kooris.

Raul Mikson on Eesti Filharmoonia Kammerkoori esitenor ja solist, kelle repertuaaris on paljude suurvormide tenoripariid, sh Mozarti „Vesperae solennes de confessore“, „Kroonimississa“ ja reekviem, Bachi missa h-moll ja „Magnificat“, Pärdi „Miserere“ jpt.

Flandria Sümfooniaorkester (FSO) on üks Belgia juhtivaid sümfooniaorkestreid. Pühendunud ja kirklikest muusikutest koosnev kollektiiv tegutseb nimekate dirigentide käe all ning pakub publikule nii kaasaegset loomingut ja tellimusteoseid kui ka sümfoonilise põhirepertuaari säravaid ja kaasahaaravaid tõlgendusi.

1960. aastal asutatud orkestrit on juhitanud läbi aegade silmapaistvad peadirigendid, nagu David Angus, Etienne Siebens, Seikyo Kim ja Jan Latham-Koenig. Alates hooajast 2019/2020 on orkestri peadirigendiks Kristiina Poska. Tänu oma kontserdisarjale kõigis Flandria ja Brüsseli tähtsamates saalides on orkestril suur ja ustav püsipublik. Lisaks on Flandria Sümfooniaorkester oodatud külaline rahvusvahelistel lavadel ja festivalidel.

Flandria Sümfooniaorkester resideerub De Bijloke Muusikakeskuses Gentis, mis kuulub muusikalinnana UNESCO loovlinnade võrgustikku. FSO tegevust toetavad Flaami valitsus ja Genti linn. Orkester näitab eeskuju haridusprogrammide ja laiemale avalikkusele suunatud projektidega, pöörates erilist tähelepanu noorte andekate muusikute, heliloojate ja dirigentide arendamisele.

Flandria

Sümfoonĩaorkester

KONTSERTMEISTER

Jan Orawiec

I VIJUL

Nathalie Hepp
David Makhmudov
Fien Van den Fonteyne
Peter Hellemond
Bram Van Eenoo
Abraham Bence
Anzhela Hovhannisyan
Tigran Poghosyan
Jeroen De Beer

II VIJUL

Jansen Liesbet

Isabelle Decraene
Chihito Yamamoto
Heleen Burie
Lucas Caluwaerts
Stefaan De Rycke
Elien Vander Brugge

VIOOLA

Morgan Huet

Kaatje Strauven
Korneel Taeckens
Iris Roggeman
Anne Merel Meijer
Urška Doler
Varvara Jitcov

TSELLO

Renaat Ackaert

Joyce Kuipers
Wytske Holtrop
Fernando Romaguera Lara
Jolien Deley
Frederika Mareels

KONTRABASS

Koenraad Hofman
Liesa Deville
Bra Decroix
Jan Verheyde
Regina Udod

FLÖÖT

Caroline Peeters
Veerle Secember
Flàvia Valente

OBOE

Korneel Alsteens
Carola Dieraert

KLARNET

Alberto Blanco Garcia
Brecht Van Loo

FAGOTT

Koen Coppé
Davy Callens

KONTRAFAGOTT

Christine Pieters

METSASARV

Nuno Nogueira
Bruno Melckebeke
Hanne Melckebeke
Dries Laureyssens

TROMPET

Steven Bossuyt
Bart Coppé

TROMBOON

Gert-Jan Schoups
Søren Brassaert

BASSTROMBOON

Wim Bex

TIMPANID

Tom Lee

LÖÖKPILLID

Wim De Vlaminck
Jonathan Beyers
Stijn Schoofs

Kristiina Poska
Foto: Kaupo Kikkas

Kristiina Poska on Flandria Sümfooniaorkestri peadirigent, Läti Riikliku Sümfooniaorkestri peakülalisdirigent ja Prantsuse Noorteorkestri (Orchestre Français des Jeunes) muusikaline juht (alates 2025).

Rahvusvahelisel muusikamaastikul kõrgelt hinnatud eesti dirigent Kristiina Poska oli suurima klassikalise muusika sündmuste andmebaasi Bachtrack 2015. aasta statistika ülevaate põhjal maailma kõige hõivatum naisdirigent. Alates hooajast 2019/2020 on ta olnud Flandria Sümfooniaorkestri peadirigent, hooajast 2021/2022 Läti Riikliku Sümfooniaorkestri peakülalisdirigent ning 2025. aasta suvel alustab ta tööd Prantsuse noorteorkestri (Orchestre Français des Jeunes) muusikalise juhina.

Kristiina Poska õppis koorijuhtimist Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias ning orkestridiregerimist

Berliini Hanns Eisleri nimelises Muusikakõrgkoolis. Ta jõudis finalistide sekka mainekal Donatella Flicki nimelisel dirigentide konkursil Londonis (2010) ja Nikolai Malko nimelisel dirigentide konkursil Kopenhaagenis (2012), kus ta võitis ka publiku eripreemia. 2013. aastal pälvis ta maineka Saksa dirigendipreemia (Deutscher Dirigentenpreis).

Selles hooaja kõrghetkede seas on rida debüüte: Toronto ja Colorado sümfooniaorkestritega Põhja-Ameerikas, Baski Rahvusorkestri ja Bilbao Sümfooniaorkestriga Hispaanias, Rootsi Raadio ja Norra Raadio sümfooniaorkestritega Skandinaavias, samuti Montpellier' Rahvusliku Orkestri, Lahti Sümfooniaorkestri ja Gazi Filharmoonikutega. Hooaja jooksul naaseb ta Prantsuse Rahvusorkestri ja Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri ette ning teeb Flandria

Sümfooniaorkestriga ringreise Belgias, Hollandis, Prantsusmaal, Saksamaal ja Eestis. Prantsuse Noorteorkestri uue muusikalise juhina läheb ta suve lõpus orkestriga kahele turneele.

Hiljutiste tähtsündmuste hulka kuuluvad ka debüüdid Minnesota Orkestri, Londoni Filharmooniaorkestri, Rotterdami Filharmooniaorkestri, Hispaania Rahvusorkestri ja Tōkyō NHK sümfooniaorkestri ees. Kristiina Poska on juhatanud Lääne-Saksa Ringhäälingu Sümfooniaorkestrit Kölnis, Amsterdami Kuninglikku Concertgebouw' orkestrit, Oslo Filharmooniaorkestrit, Madalmaade Filharmooniaorkestrit ja Stockholmi Kuninglikku Filharmooniaorkestrit. Lisaks on Poska töötanud Frankfurdi Raadio Sümfooniaorkestri, Viini Raadio Sümfooniaorkestri, Göteborgi Sümfooniaorkestri, Bremeni Kammerfilharmoonikute ja Zürichi Tonhalle-orkestriga.

Poska tegutseb aktiivselt ka ooperimaailmas, tehes sellel hooajal debüüdi Dijoni Ooperis, kus dirigeerib Bartóki „Hertsog Sinihabeme lossi“ ja Straussi „Metamorfoose“ Dominique Pitoiset' lavastuses. Viimase ajal on ta juhatanud oopereid, nagu Mozarti „Võluflööti“ (Berliini Riigiooper) ja „Cosi fan tutte“ (Norra Rahvusoper ja Taani Kuninglik Teater), Puccini „Boheem“ (Robert Carseni lavastuses Flandria Ooperi-

ja Balletiteatris), Bizet' „Carmen“ (Stuttgardi Riigiooper) ja Mozarti „Haaremirööv“ (Dresdeni Semperoper). Ta on astunud üles Berliini Koomilises Ooperis, Rootsi Kuninglikus Ooperis, Inglise Rahvusoperis, Soome Rahvusoperis, Firenze ooperimajas Teatro del Maggio ja Viini Rahvaooperis.

Poska on olnud Cappella Academica peadirigent (2006–2011), Berliini Koomilise Ooperi kapellmeister (2012–2016) ja Baseli teatri muusikajuht (2019/2020). Praegusel ajal salvestab Kristiina Poska koos Flandria Sümfooniaorkestriga Beethoveni kõiki sümfooniaid plaadifirmale Fuga Libera.

Käesoleva aasta kevadel osalesid Flandria Sümfooniaorkester ja Eesti Filharmoonia Kammerkoor koos Kristiina Poskaga ulatuslikul kontserditurneel Belgias, Hollandis ja Prantsusmaal, kus nende kava keskmes oli Beethoveni 9. sümfoonia. 26. märtsist kuni 6. aprillini anti kaheksa kontserti piirkonna olulisemates kontserdisaalides, nagu Genti De Bijloke Muusikakeskus, Pariisi La Seine Musicale, Heerleni Parkstad Limburg Theatre, Turnhouti De Warande, Amsterdami Concertgebouw, Brugge Concertgebouw ja Utrechtis TivoliVredenburg. Turnee jooksul salvestati Beethoveni 9. sümfoonia plaadifirmale Fuga Libera (Outhere Music). See oli Flandria Sümfooniaorkestri, Kristiina Poska ja EFK kolmas ühine turnee ning kontserdiga Tallinnas lõpetab Kristiina Poska 2025. aasta kevadel oma peadirigendi ametiaja Belgia orkestri ees.

Eesti Kontsert

R 27.06 Koloriidid

kell 18.00

Evald Okase
muuseum

Harald Trass kitarr
Triinu Piirsalu viiul

R 27.06 Jubilate Olav Ehala

kell 20.00

Haapsalu
linnuse hoov

Olav Ehala, Eesti Rahvusmeeskoor
Kadri Voorand kvartett

R 27.06 KÜTE

kell 23.00

Haapsalu
raudteejaam

Peedu Kass kontrabass
Villu Talsi mandoliin
Simone Minn vokaal, vioola
Theodor Sink tsello

L 28.06 Valgusele

kell 18.00

Haapsalu
toomkirik

Kammerkoor Head Ööd, Vend
Dirigent Pärt Uusberg

L 28.06 Suve- sümfoonia

kell 20.00

Haapsalu
linnuse hoov

Sandra Laagus metsosopran
Triin Ruubel viiul
Ain Anger bass
Tallinna Kammerorkester
Dirigent Kristiina Poska

L 28.06 Ööserenaad

kell 23.00

Haapsalu
toomkirik

Hans Christian Aavik viiul
Tim Crawford viiul
Xandi van Dijk vioola
Marcel Johannes Kits tsello
Theodor Sink tsello

P 29.06 LASTEKONTERT Curly Strings

kell 12.00

Haapsalu
linnuse hoov

Haapsalu Valgete Ööde

27.-29. JUUNI 2025

festival

eestikontsert.ee

HOOAJA
PEATOETAJA

admirals

LIVIKO

AUTOPARTNER

OLEREX

SORAINEN

SELVER
Hea mõte

myfitness
world class gym & studios

 /eestikontsert

 /eesti_kontsert

eestikontsert.ee